

УДК 342.556:314.7(477)

Ярина ТЕСЛЮК

Національний університет “Львівська політехніка”,
доцент кафедри адміністративного та інформаційного права
Навчально-наукового інституту права,
психології та інноваційної освіти,
кандидат юридичних наук, доцент
yaryna.o.volosko@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-7010-1080

ВИМУШЕНА МІГРАЦІЯ У СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

<http://doi.org/10.23939/law2024.44.274>

© Теслюк Я., 2024

У статті розглянута вимушена міграція у сфері міжнародного права. Об’єктом дослідження є суспільні відносини, що складаються у процесі правового забезпечення вимушеної міграції, правового регулювання статусу біженців та осіб, які шукають притулку. Предметом дослідження виступають норми міжнародних договорів і конвенцій Організації Об’єднаних Націй, норми первинного та вторинного права Європейського Союзу, що регламентують статус вимушених мігрантів, внутрішньо переміщених осіб, переміщених осіб, біженців та осіб, які шукають притулок. У дослідженні застосовано методи: історичний, загальні методи порівняння, аналізу та синтезу, системного та структурного підходів, порівняльно-правовий, деякі спеціальні та приватні, а також формально-юридичний методи. Зазначено, що аналіз правових і політичних актів Організації Об’єднаних Націй дає змогу стверджувати про формування як самостійного напрямку діяльності міжнародних організацій – сферу вимушеної міграції і загальну міжнародну систему притулку та захисту. Правове регулювання вимушеної міграції є комплексною сукупністю норм, принципів та інститутів, які прямо чи опосередковано зачіпають функціонування загальної системи притулку та її елементів. Масив міжнародно-правових норм у сфері вимушеної міграції може бути охарактеризований як окрема самостійна підгалузь міграційного права, що регулює неоднорідні суспільні відносини, які виникають та розвиваються у зв’язку з недобровільним характером міграційного переміщення іноземних громадян чи апатридів, у тому числі: у сфері змісту правового статусу міграції, визначення відповідальних за розгляд клопотань про надання міжнародного або додаткового захисту, прийому та розміщення мігрантів, що перетинають кордони, контролю та охорони в галузі зовнішніх кордонів у контексті вимушеної міграції.

Ключові слова: права та свободи людини, мігрант, біженець, екологічний мігрант, захист, правовий статус.

Постановка проблеми. Протягом більшої частини людської історії міграційні процеси перебували у стані правової невизначеності з погляду регулювання міжнародною спільнотою та окремими суб’єктами міжнародного права. Відправною умовою у становленні та розвитку універсальних, регіональних і внутрішньодержавних механізмів регламентації процесів міграції

стало формування міжнародного права, поява спеціальних правових норм у відповідних державних системах права. Процес правового регулювання міграційних процесів пов'язаний не тільки з розвитком системи міжнародного права, але значною мірою і з технологічним розвитком. Еволюція технічних інструментів сприяла інтенсифікації міграційних процесів незалежно від конкретних факторів, що спонукають до міграції. Це потребувало встановлення правових меж розвитку міграційних явищ на міжнародному, міжрегіональному, регіональному та національному рівнях. Міграція представляє феномен глобального значення, що одночасно провокує зміни світового масштабу та виступає безпосереднім результатом.

Аналіз дослідження проблеми. Питання регулювання вимушеної міграції розглядалися з урахуванням наукових доробок А. Бабенко, Н. Бортник, Ю. Бузницького, М. Долішнього, С. Дорогунцова, А. Доценка, Я. Жупанського, А. Загробської, Ф. Заставного, Е. Лібанової, О. Малиновської, Н. Нижник, В. Новіка, С. Пирожкова, О. Піскуна, І. Прибиткової, М. Птухи, Ю. Римаренка, У. Садової, В. Стешенко, С. Стеценко, Ю. Тодики, В. Трощинського, О. Хомри, М. Шульги, П. Чалого, С. Чеховича, О. Шамшура, В. Шаповала та інших вчених. В умовах воєнної агресії російської федерації щодо України дослідження чинників вимушеної міграції, які враховували сучасний стан і прогнозування поведінки міграційного руху, його масштаб, має науково-практичне значення.

Мета статті – дослідження вимушеної міграції у сфері міжнародного права.

Виклад основного матеріалу. Міграція є першою формою процесу глобалізації, оскільки міжконтинентальні та міждержавні переміщення людей призвели до формування глобальних взаємозв'язків та поєднання різних частин планети в цілісну структуру. Незважаючи на тісний зв'язок, міграція та глобалізація вступають у протиріччя, що проявляється у правозахисній та правоохоронній галузях. Зростаючій мобільності населення, що у багатьох випадках підживлюється економічною необхідністю, протиставляються внутрішні, національні інтереси держав, що виражаються у захисті національної безпеки, публічних інтересів, збереженні етнічної, національної або культурної ідентичності соціуму, який приймає, забезпеченні стабільності та правопорядку.

Глобальний характер міграційних процесів передбачає імперативне значення належного міжнародно-правового регулювання, що містить узгоджені норми між ланками наднаціонального та національного рівнів. Механізми управління вимушеною міграцією повинні виходити за внутрішньодержавні та інтеграційні рамки. У структурі причинно-наслідкових зв'язків і чинників ролі прискорювачів міграційних процесів відіграють питання економічного забезпечення життя особи. Економічна зумовленість переважної більшості міграційних переміщень населення виявляється в істотних розривах між країнами з погляду економічного розвитку, умов та якості життя населення.

Однією з основних рушійних сил міжнародної міграції населення, що йде за соціально-економічними причинами в умовній ієрархії факторів, які зумовлюють міграцію, є відмінності в стані політичного та правового середовища в окремих групах країн. Подібне погіршення ситуації у державі веде до формування безпосередньої загрози життю мігрантів. Це породжує міграційну хвилю. Цікавою і не менш достовірною є позиція, відповідно якої немає можливості точно визначити конкретну причину міграції населення, оскільки рішення про переселення приймається індивідом або групою індивідів під впливом кількох факторів, пов'язаних зі станом держави перебування та з особливостями життя в потенційній державі-реципієнті.

Міграція в теоретичному та практичному осмисленнях постає у вигляді сукупності різних форм і видів. Складність і багатогранність такого суспільного явища як міграція призводить до множинних інтерпретацій та класифікацій різновидів. За способом реалізації чи ступеня організаційної чи матеріальної підтримки з боку державних чи громадських установ міграція

ділиться на регульовану та нерегульовану. За типом перетину кордону або за територіальною ознакою міграція поділяється на внутрішню та зовнішню.

У першому випадку мігранти перетинають адміністративні кордони держави, де постійно проживають. Зовнішня чи міжнародна міграція передбачає перетин державних кордонів з наступним переміщенням на територію іншої держави. З погляду тривалості, міграція може бути безповоротною, тривалою чи короткостроковою. З ознаки правомірності виділяються законний і незаконний види міграції. Міграція може бути класифікована за ознаками мети, за кількістю мігрантів, за характеристикою суб'єктів міграції та з інших підстав.

Вимушена міграція є особливим видом міграції, що передбачає переселення людей усередині держави або за її межі з політичних, національних, расових, військових, екологічних й інших причин, що загрожують життю людини та потребують швидкого прийняття рішення про міграцію [1, с. 34].

Неоднозначність міграційних процесів породжує велику категоризацію поняття. У цьому контексті досить прагматичним і близьким до дійсності є підхід, який полягає у відмові надання різноманітним класифікаціям міграційних явищ реальної правової регламентації та розгляду проблеми міграції на основі неподільності наданої мігрантам гуманітарної допомоги.

Визначення вимушеного характеру міграції є досить умовним і має штучний характер, що визначає наявність певних складнощів у тлумаченні цього терміна. Відсутність добровільного характеру міграції може виявлятися під час міграції з медичних чи інших гуманітарних причин, які не мають нічого спільного із традиційним розумінням вимушеного характеру переміщення.

Останніми роками зростає кількість екологічних біженців, які підпадають під класичні моделі правового регулювання вимушеної міграції. Рішення про міграцію приймається суб'єктами міграції під впливом певних обставин чи зовнішніх факторів, що надає переміщенню населення вимушеного характеру [2, с. 48].

Чинники міжнародної міграції можуть бути соціально-економічними, політичними та історичними. У міжнародному праві склалося вужче трактування поняття вимушеної міграції, про що свідчать основні норми та принципи, викладені у джерелах міжнародного права у сфері притулку. Вимушена міграція ототожнюється з біженцями, особами, які шукають притулок, вимушеними переселенцями, внутрішньо переміщеними особами.

Саме поняття вимушеної міграції не має чіткої, документально встановленої дефініції, яка може використовуватися як базовий стандарт під час теоретичного та практичного застосування цього терміна. Більша частина спроб наукового визначення вимушеної міграції зводиться до перерахування ознак, які позначені щодо суб'єктів вимушеної міграції в основних міжнародно-правових актах у Конвенції про статус біженців 1951 р. та Протоколі до неї від 1967 р.

Прийнято виділяти такі ознаки вимушеної міграції, як переслідування мігранта на території постійного перебування за ознаками раси, віросповідання, громадянства, наявності політичних переконань, належності до певної соціальної групи за відсутності належного захисту життєво важливих інтересів мігранта державою постійного перебування.

Вимушена міграція визначається як територіальне переміщення людей, спровоковане насильством або переслідуваннями, що здійснюються щодо мігрантів або членів сім'ї, або є безпосереднім результатом надзвичайних ситуацій природного або техногенного характеру. Ще одне визначення вимушеної міграції полягає в тому, що причини подібних індивідуальних чи колективних пересувань не залежать від суб'єктів міграції.

На офіційному сайті Європейської Комісії вимушена міграція визначається як міграційне переміщення, яке передбачає елемент примусу, з-поміж них – загрози життю та звичному життєвому укладу мігрантів, що виникають з причин природного чи техногенного характеру.

У словнику Міжнародної організації з міграції (далі – МОМ) вимушена міграція представлена як міграційне переміщення, яке є безпосереднім результатом застосування сили, примусу чи на-

сильства. Зазначений термін не є офіційною концепцією в міжнародному праві, хоча використовується для позначення переміщень біженців, переміщених осіб, у деяких випадках жертв роботи торгівлі.

У контексті вимушеної міграції релевантним терміном є вимушене переселення. Його застосування викликає певні складнощі у зв'язку з наявністю у науці та практиці міжнародного права кількох поглядів щодо змісту. Згідно із словником МОМ, вимушене переселення становить внутрішнє та транскордонне переміщення осіб, які були змушені або змушені залишити місця постійного проживання, внаслідок збройних конфліктів, ситуацій загального насильства, порушень прав людини, природних чи техногенних катастроф.

Використання поняття “переміщені особи” мало на увазі факт зовнішнього (транскордонного) переміщення. Пізніше терміни “біженець” і “переміщена особа” стали розрізняти за ознакою перетину міжнародно-визнаного кордону. Нині усталеним є застосування терміна “переміщені особи” стосовно осіб, переміщених у країні. Треба уточнювати факт такого переміщення у країні у зв'язку з наявністю аналогічних концепцій у міжнародних документах. Особи, переміщені всередині країни, не перетинають міжнародно-визнаний кордон. Термін “вимушене переселення” вживається як загальний або родовий щодо вищевказаних різновидів міграційного переміщення [3, с. 527].

Деякі міжнародні договори і підкреслюють зовнішній характер переміщення щодо статусу вимушених переселенців – вони прибувають у країну походження з третіх держав. У міжнародному гуманітарному праві примусове переміщення цивільних осіб заборонено та утворює військовий злочин під час міжнародних чи регіональних збройних конфліктів, крім випадків, коли це необхідно для забезпечення безпеки таких осіб чи продиктовано військово-стратегічною потребою.

Розуміння категоріально-понятійного апарату, що застосовується у сфері вимушеної міграції, виділяє три етапи розвитку міжнародно-правового регулювання вимушеної міграції або системи міжнародно-правового захисту біженців і осіб, які шукають притулку: період Ліги Націй (1919–1946), другий період чи період Міжнародної організації у справах біженців (1946–1951), сучасний період міжнародно-правового регулювання вимушеної міграції (1951 р. – дотепер).

Перший етап розвитку системи міжнародного права у сфері вимушеної міграції характеризується особливостями: міжнародно-правові акти мають рекомендаційний характер; основним предметом регулювання є питання видання мігрантам посвідчень особи, визначення порядку транскордонного та внутрішньодержавного переміщення біженців, надання деяких базових прав і свобод; надання статусу біженця на основі національного чи національно-територіального принципу. Поняття “біженець” (або статус біженця) у цей період має кілька особливих рис: надання статусу біженця ґрунтується на належності особи або її сталого зв'язку з певною державою; перебування за межами країни походження чи постійного проживання; відсутність захисту чи заступництва з боку уряду цієї країни.

Другий період розвитку міжнародно-правового регулювання вимушеної міграції пов'язаний зі створенням Організації Об'єднаних Націй як міжнародної організації універсального характеру, спрямованої на забезпечення миру та геополітичного порядку, що склався за результатами Другої світової війни.

У 1946 р. Генеральна Асамблея ООН (далі – ГА ООН) прийняла Резолюцію під назвою “Питання про біженців”, в якій вказувалось, що проблема біженців і переміщених осіб є міжнародною, біженці та переміщені особи не можуть бути вислані до країн походження за наявності вагомих заперечень, потрібно створити міжнародний орган, який взяв би відповідальність за захист біженців.

У 1946 р. такий орган створили під егідою ООН – Міжнародна організація у справах біженців (далі – МОБ). Згідно зі Статутом МОБ, прийнятим Резолюцією ГА ООН від 15 грудня 1946 р., біженцем була особа, яка залишила країну належності або постійного проживання, або особа, яка перебуває за межами такої країни, що належать до однієї з категорій, спеціально зазначених у ст. 1 Статуту МОБ [4].

Відмінна риса цього періоду розвитку правового регулювання вимушеної міграції виразилася в термінологічній еволюції поняття “біженець” і набуття ним політичного характеру на додаток до раніше використовуваного “групового” підходу. МОБ критикувало багато фахівців за надмірну політизованість та за застосування “комерційного” підходу під час вирішення питань, пов’язаних із вимушеними мігрантами. У 1952 р. організація була розпущена.

У 1948 р. прийнято Загальну Декларацію прав людини, яка закріплює у ст. 14 право кожної людини шукати притулок [5]. Зазначене правове встановлення у декларативному викладі підтверджувало тенденцію, що намітилася в міжнародному праві, до переходу від “групового” або колективного підходу до індивідуального. Незважаючи на рекомендаційний характер згаданого документа, його прийняття мало значення для розвитку міжнародної системи захисту прав людини, для окремих галузевих вимірів міжнародного права, в тому числі правової регламентації статусу біженців та осіб, які шукають притулку.

Сучасний етап міжнародно-правового регулювання вимушеної міграції, властиво, був ініційований 3 грудня 1949 р. прийняттям ГА ООН резолюції про біженців. У документі вказувалося, що проблема біженців має вирішуватися за допомогою добровільної репатріації біженців чи асиміляції у нових країнах. ГА ООН ухвалила створити з 1 січня 1951 р. Управління Верховного комісара у справах біженців (далі – УВКБ ООН), яке мало стати наступником МОБ, яка припиняла діяльність.

У 1950 р. ГА ООН ухвалила ще дві резолюції. Резолюція 428 (V) від 14 грудня 1950 р. закріпила Статут УВКБ ООН, яке ставало органом, який діє під керівництвом ГА ООН у сфері забезпечення міжнародного захисту біженців.

Правовою новелою Статуту УВКБ ООН стало визначення поняття “біженець”. Згідно зі Статутом, біженець – це особа, яка внаслідок подій, що трапилися до 1951 р., і через досить обґрунтовані побоювання стати жертвою переслідувань за расовими, релігійними ознаками, ознакою громадянства або власних політичних переконань перебуває поза країною своєї громадянської належності або країною постійного проживання і не може або не бажає користуватися захистом такої держави внаслідок наявності побоювань.

Прийняття Конвенції про статус біженців дало змогу надати поняттю “біженець” більш юридичного характеру, наклавши конкретні зобов’язання на державу, яка підписала цей міжнародний акт.

Визначення терміна “біженець” у Конвенції про статус біженців, прийнятій 28 червня 1951 р. (далі – Конвенція про статус біженців, Конвенція 1951 р.), було дещо модифіковано. Відповідно до тексту Конвенції про статус біженців, цей статус характеризується ознаками: перебування особи за межами країни громадянської належності або перебування особи поза межами країни колишнього постійного проживання; є цілком обґрунтовані побоювання стати жертвою переслідувань; такі переслідування ґрунтуються на ознаках раси, віросповідання, громадянства, належності до певної соціальної групи чи політичних переконань; неможливість чи небажання особи користуватися захистом країни громадянського походження чи постійного проживання.

Спершу в Конвенції про статус біженців містилися географічні та тимчасові застереження, відповідно до яких статус біженця був зумовлений подіями, що відбулися лише до 1 січня 1951 р. і на території Європи. 31 січня 1967 р. було прийнято Протокол до Конвенції про статус біженців, який усунув зазначені застереження, цим розширив поняття суб’єкта – центральне для системи правового регулювання вимушеної міграції.

Основою системи міжнародно-правового захисту біженців є Конвенція про статус біженців 1951 р., Протокол щодо статусу біженців 1967 р. та Статут УВКБ ООН. Ці акти вказують на суть міжнародно-правового захисту біженців. Особа визнається біженцем не через надання цього статусу державою, а через відповідність особи загальним критеріям, зазначеним в основних міжнародно-правових документах, що регулюють вимушену міграцію.

У контексті розуміння наявних у міжнародному праві концепцій, пов'язаних з поняттям “біженець”, релевантним є дещо детальніший розгляд діяльності УВКБ ООН. Активність агентства призвела до своєрідної дихотомії – поділу біженців на дві основні категорії конвенційних і мандатних біженців.

Під першими прийнято розуміти біженців, які отримують міжнародний захист на підставі положень Конвенції 1951, тоді як другі підпадають під дію мандату УВКБ ООН. Розширення мандату УВКБ ООН у бік здійснення міжнародного захисту більшої кількості осіб, які формально не відповідали критеріям, викладеним у Конвенції про статус біженців, почалося з моменту створення агентства.

Резолюція ГА ООН від 26 листопада 1957 р. і Резолюція 1784 (XVII) ГА ООН від 7 грудня 1962 р. уповноважували Верховного комісара у справах біженців надавати допомогу біженцям, не захищеним положеннями Конвенції про статус біженців. Термін “мандатні біженці” виходив не лише за рамки Конвенції про статус біженців, а й положень самого Статуту УВКБ ООН, на якому спершу ґрунтувався цей мандат. У доктрині міжнародного права як окрема категорія вимушених мігрантів прийнято виділяти гуманітарних біженців. Ними є особи, які не відповідають поняттю “біженець” у його конвенційному вираженні, але яким окремі держави чи міжнародні організації надають аналогічний чи схожий за правовим значенням статус.

1994 р. за завданням Комісії ООН з прав людини Представник Генерального секретаря ООН з прав осіб, переміщених всередині країни, почав вивчення причин та наслідків переміщень осіб усередині країни, правового статусу таких осіб, ступеня міжнародно-правового захисту осіб, переміщених у країні, на основі наявних у цій сфері актів.

Кінцевим результатом дослідження стали Керівні принципи щодо переміщення осіб усередині країни, відповідно до яких особи, переміщені всередині країни, – це особи або групи осіб, яких змусили покинути або залишити свої будинки або місця звичайного проживання, зокрема внаслідок чи уникнення наслідків збройного конфлікту, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини, стихійних чи спричинених діяльністю людини лих, які не перетинали міжнародно-визнаних державних кордонів [6].

До категорії вимушених мігрантів треба зарахувати осіб, які шукають притулок. Особами, які шукають притулок, прийнято називати осіб, які не набули статусу біженців, але висловлюють намір отримати цей статус у державі-реципієнті. Відповідно до висновку Виконавчого комітету УВКБ ООН № 22 (XXXII) 1981 р., до поняття “особи, що шукає притулок”, належать особи, які є біженцями відповідно до Конвенції про статус біженців 1951 р. та Протоколу до неї 1967 р., особи, які були змушені шукати притулок поза країнами походження чи постійного проживання з причин зовнішньої агресії, окупації, іноземного панування чи подій, які серйозно порушують публічний порядок у будь-якій частині або на всій території цих країн [7]. Тут ідеться не про визнання цих осіб біженцями *de jure*, а лише фактичну відповідність життєвій ситуації та загальних ознак тим обставинам та критеріям, які створюють на універсальному рівні підстави для визнання за ними статусу біженців і надання відповідного міжнародного захисту.

Сьогодні є усталеним визначення УВКБ ООН, відповідно до якого під цю категорію осіб підпадають особи, які шукають міжнародний захист одноосібно чи колективно. Основним критерієм віднесення осіб чи груп до цієї категорії є їх намір отримати міжнародний захист (статус біженця).

Доцільною є конкретизація терміна “притулок”. Під притулком треба розуміти надання державою права в'їзду на її територію особі, яка переслідується за мотивами, не пов'язаними з реальним порушенням прав і свобод інших осіб. Виділяються два різновиди притулку: дипломатичний та територіальний. Дипломатичний притулок надається особі біля дипломатичних представництв держав, що входить у суперечність із положеннями Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. Надання дипломатичного притулку, відповідно до конвенції, є суверенним правом держави, яке має поважатися іншими державами.

Дипломатичний притулок повинен надаватися лише у надзвичайних випадках і лише на період часу, необхідний для того, щоб особа, яка отримала дипломатичний притулок, змогла зали-

шити країну перебування. Надзвичайною нагодою визнається ситуація, у якій особа переслідується особами чи угрупованнями, неконтрольованими державою перебування, чи самою державою, перебуває під загрозою позбавлення власного життя чи порушення волі з політичних причин і не може забезпечити безпеку.

Територіальний притулок надається безпосередньо на території дипломатичної установи. На міжнародно-правовому рівні цей різновид притулку регламентований Декларацією про територіальний притулок, прийнятою 14 грудня 1967 р. резолюцією 2312 (XXII) ГА ООН. Територіальний притулок, який надається державами особам, які мають підстави посилаватися на ст. 14 Загальної Декларації прав людини, поважається іншими державами. Стосовно осіб, які мають відповідні підстави, не можуть застосовуватися такі заходи, як відмова у перетині кордонів, висилання або примусове повернення до якоїсь країни, де їм може загрозовувати переслідування.

Проблема екологічно вмотивованої вимушеної міграції є порівняно новою для міжнародної спільноти в контексті правового регулювання на універсальному рівні, що перебуває на першому етапі свого розвитку. Вважається, що сам термін “екологічний біженець” було введено ще у 1948 р. 1993 р. Виконавчий комітет УВКБ ООН визнав однією з основних причин міграції погіршення стану навколишнього середовища. Сьогодні, незважаючи на усвідомлення причинно-наслідкового зв'язку між екологічними проблемами та міграцією, на міжнародному рівні немає механізмів регулювання цього виду міграції.

Регіональні концепції підходять до вирішення викликів, що виникають, більш гнучко і залучають до сфери регуляторного впливу деякі питання екологічної міграції. Наприклад, Кампальська конвенція 2009 р. закріпила екологічні причини переміщення населення [8].

Діяльність інститутів Європейського Союзу доводить зацікавленість у розв'язанні проблеми екологічної міграції чи в її регулюванні. Екологічними мігрантами або особами, які переміщені з екологічних причин, є особи, які мігрують у зв'язку з негативною зміною навколишнього природного середовища або безпосередньою загрозою такої зміни.

Правовий статус цієї категорії суб'єктів вимушеної міграції потребує додаткової уваги міжнародного співтовариства. Є потреба у створенні спеціального універсального органу у справах мігрантів, переміщених з екологічних причин, прийнятті міжнародно-правового акта, що визначає особливості міждержавного співробітництва у сфері регулювання екологічної міграції, її причин та наслідків.

19 вересня 2016 р. Генеральна Асамблея прийняла Нью-Йоркську декларацію про біженців та мігрантів, яка сприяла затвердженню Глобального договору про біженців у 2018 р. [9]. У зазначеній політичній декларації виділялися три блоки чинників, що змушують великі групи людей до переміщення: економічний, соціальний та екологічний. У документі виділяються три види зобов'язань: зобов'язання держав щодо біженців та мігрантів, зобов'язання щодо мігрантів і зобов'язання щодо біженців. Нормативний документ визначає основою міжнародно-правового режиму захисту біженців Конвенцію 1951 р. та Протокол 1967 р., підтримує регіональні процеси та механізми захисту прав біженців. У декларації міститься комплекс заходів щодо біженців за декількома напрямками: прийом і допуск, сприяння задоволенню поточних і постійних потреб, підтримка приймаючих країн і громад, довгострокові рішення та подальші дії.

Основне значення Декларації та Договору полягає в тому, що вони мають стати механізмом, який доповнює міжнародно-правовий режим захисту біженців, з погляду посилення дії принципу справедливого та розумного розподілу тягара та відповідальності у міграційній сфері.

Висновки. Вимушена міграція є результатом дії сукупності різнохарактерних чинників економічної, політичної, соціальної, екологічної та іншої спрямованості. В основі зазначених факторів лежить порушення прав і свобод мігранта або загроза такого порушення, що стимулює вимушене переміщення особи всередині держави походження або держави постійного проживання та за межі цієї держави (на території інших держав).

Правове регулювання вимушеної міграції пройшло через три основні етапи: період Ліги Націй (1919–1946), другий період чи період активності Міжнародної організації у справах біженців (1946–1951), сучасний період міжнародно-правового регулювання вимушеної міграції (1951 р. – донині).

Низка галузей міжнародного права у сфері притулку потребує деталізації і конкретизації основної термінології та правових норм, що регулюють відповідні суспільні відносини.

У подальших дослідженнях буде детальніше розглянуто заходи регулювання вимушеної міграції населення України щодо допомоги країн Європейського Союзу під час розв'язання гуманітарних проблем, які виникли у зв'язку з воєнною агресією росії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Біль М. Вимушена міграція в умовах високої соціальної вразливості населення України. 2023. URL: <https://nam.kyiv.ua/files/publications/mandl-20225-6-bil.pdf> (Дата звернення: 02.09.2024).
2. Сопільник Р. Л., Ковалів М. В., Єсімов С. С. та ін. Міграційне право України: навч. посіб. Львів: СПОЛОМ, 2023. 260 с.
3. Ковалів М. В., Єсімов С. С. Діяльність Генеральної асамблеї ООН щодо боротьби з незаконним перевезенням мігрантів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 2. С. 525–528.
4. Павленко М. І. Міжнародна організація у справах біженців. Енциклопедія історії України: у 10 т. / Редколегія: В. А. Смолій (голова) та ін. Інститут історії України НАН України. Київ: Наукова думка, т. 6. Ла-Мі. 2009. С. 706–784.
5. Загальна декларація прав людини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (Дата звернення: 02.09.2024).
6. Керівні принципи ООН з питань внутрішнього переміщення всередині країни (документ ООН E/CN.4/1998/53/Add/2F) ратифіковано Україною 17.04.1998. URL: <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/IDPersons/GPUkrainian.pdf> (Дата звернення: 02.09.2024).
7. Про приєднання України до Конвенції про статус біженців та Протоколу щодо статусу біженців: Закон України від 10.01.2002 р. № 2942-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2942-14#Text> (Дата звернення: 02.09.2024).
8. Закаль О. О. Захист кліматичних прав людини: питання теорії і практики: дис. ... д-ра філософії спец.: 08 “право”; 081 “Право”. Київ, 2023. 273 с.
9. Глобальний договір щодо біженців, коротка довідка від Агентства ООН у справах біженців. ООН. URL: <https://www.unhcr.org/ua/wp-content/uploads/sites/38/2018/09/%D0%93%D0%BB%D0%BE%D0%B1.pdf> (Дата звернення: 02.09.2024).

REFERENCES

1. Bil', M. (2023). *Vymushena mihratsiya v umovakh vysokoyi sotsial'noyi vrazlyvosti naselennya Ukrainy*. [Forced migration in conditions of high social vulnerability of the population of Ukraine]. Retrieved from <https://nam.kyiv.ua/files/publications/mandl-20225-6-bil.pdf> (Accessed: 02.09.2024). [In Ukrainian].
2. Sopil'nyk, R. L., Kovaliv, M. V., Yesimov, S. S. ta in. (2023). *Mihratsiyne pravo Ukrainy: navch. posib..* [Migration law of Ukraine: study guide]. Lviv: SPOLOM. [In Ukrainian].
3. Kovaliv, M. V., Yesimov, S. S. (2023). *Diyal'nist' heneral'noyi asambleyi OON shchodo borot'by z nezakonnym perevezennyam mihrantiv*. [Activities of the UN General Assembly in the fight against the illegal transportation of migrants]. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal – Legal scientific electronic journal*. No. 2. P. 525–528. [In Ukrainian].
4. Pavlenko, M. I. (2009). *Mizhnarodna orhanizatsiya u spravakh bizhentsiv. Entsyklopediya istoriyi Ukrainy: u 10 t. / Redkolehiya: V. A. Smoliy (holova) ta in. Instytut istoriyi Ukrainy NAN Ukrainy*. [International Organization for Refugees. Encyclopedia of the history of Ukraine: in 10 volumes / Editorial board: V. A. Smoliy (chairman) and others. Institute of History of Ukraine, National Academy of Sciences of Ukraine]. Kyiv: Naukova Dumka, vol. 6. La-Mi. P. 706–784. [In Ukrainian].
5. *Zahal'na deklaratsiya prav lyudyny*. [Universal Declaration of Human Rights]. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (Accessed: 02.09.2024). [In Ukrainian].

6. *Kerivni pryntsypy OON z pytan' vnutrishn'oho peremishchennya vseredyni krayiny (dokument OON E/CN.4/1998/53/Add/2 F) ratyfikovano Ukrainoyu 17.04.1998.* [The UN guidelines on internal displacement within the country (UN document E/CN.4/1998/53/Add/2 F) were ratified by Ukraine on April 17, 1998]. Retrieved from <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/IDPersons/GPUkrainian.Pdf> (Accessed: 02.09.2024). [In Ukrainian].

7. *Pro pryednannya Ukrainy do Konventsiyi pro status bizhentsiv ta Protokolu shchodo statusu bizhentsiv: Zakon Ukrainy* vid 10.01.2002 r. No. 2942-III. [On the accession of Ukraine to the Convention on the Status of Refugees and the Protocol on the Status of Refugees: Law of Ukraine dated January 10, 2002 No. 2942-III]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2942-14#Text> (Accessed: 02.09.2024). [In Ukrainian].

8. Zakal', O. O. (2023). *Zakhyst klimatychnykh prav lyudyny: pytannya teorii i praktyky: dys. ... d-ra filosofiyi spets.: 081 "pravo"*. [Protection of climate human rights: issues of theory and practice: diss. ... doctor of philosophy special.: 08 law; 081 right]. Kyiv, 2023. 273 p. [In Ukrainian].

9. *Hlobal'nyy dohovir shchodo bizhentsiv korotka dovidka vid Ahentstva OON u spravakh bizhentsiv. OON.* [Global Compact for Refugees Quick Reference from the United Nations Refugee Agency]. UN. Retrieved from: <https://www.unhcr.org/ua/wp-content/uploads/sites/38/2018/09/%D0%93%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0.pdf> (Accessed: 02.09.2024). [In Ukrainian].

Дата надходження статті: 07.09.2024 р.

Yaryna TESLIUK

Lviv Polytechnic National University,
Educational and Research Institute of Law,
Psychology and Innovative Education,
Associate Professor of the Administrative
and Informational Law Department,
Ph.D. in Law, Associate Professor
yaryna.o.volosko@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-7010-1080

FORCED MIGRATION IN THE SPHERE OF INTERNATIONAL LAW

The article deals with forced migration in the field of international law. The object of the study is social relations that are formed in the process of legal support of forced migration, legal regulation of the status of refugees and asylum seekers. The subject of the study are the norms of international treaties and conventions of the United Nations, norms of primary and secondary law of the European Union, which regulate the status of forced migrants, internally displaced persons, displaced persons, refugees and asylum seekers. The methods used in the research are: historical, general methods of comparison, analysis and synthesis, systemic and structural approaches, comparative legal, some special and private, as well as formal legal methods. It is noted that the analysis of legal and political acts of the United Nations allows us to assert the formation of an independent direction of international organizations – the field of forced migration and the general international system of asylum and protection. The legal regulation of forced migration is a complex set of norms, principles and institutions that directly or indirectly affect the functioning of the general asylum system and its elements. The array of international legal norms in the field of forced migration can be characterized as a separate independent sub-branch of migration law that regulates heterogeneous social relations that arise and develop in connection with the involuntary nature of migration of foreign citizens or stateless persons, including: in the field of content legal status of migration, determination of those responsible for consideration of requests for international or supplementary protection, reception and accommodation of migrants crossing borders, control and protection in the field of external borders in the context of forced migration.

Keywords: human rights and freedoms, migrant, refugee, ecological migrant, protection, legal status.